

ACTRICE JENNIFER HOFFMAN

'Mijn leven is er alleen maar leuker op geworden'

ZE IS NET DERTIG, EEN MOOIE LEEFTIJD OM HAAR LEVEN TEGEN HET LICHT TE HOUDEN. PSYCHOLOOG JEAN-PIERRE VAN DE VEN ONTDEKT AL SNEL DAT JENNIFER NIET ZOMAAR 'T ACHTERSTE VAN HAAR TONG LAAT ZIEN. "HUMOR IS VOOR MIJ EEN WAPEN."

Wie is Jennifer Hoffman?

Jennifer Hoffman (1980) werd bekend door haar rolindeserie *Westenwind*. In 2005 speelt ze in de serie *Spoorloos Verdwenen*. Daarna volgt de tv-comedy *Samen* en de serie *Rauw!*. Ze speelt in de films *Kapitein Rob en het Geheim van Professor Lupardi* en *Spion van Oranje*. Ze presenteerde *Passion For Fashion* en *Topstylist*. Ook speelt ze in de serie *Verborgen Gebreken*. Eind 2009 maakte ze haar toneel-debuut met *Extreem*. Dit voorjaar staat ze op het toneel met *Showbizz Baby*. *Verborgen Gebreken* is vanaf 21 februari wekelijks te zien op Net5.

De locatie waar ik Jennifer zal interviewen is adembenemend mooi. We zijn in het Noord-Hollandse gehucht Uitdam, in een romantisch wit huis direct tegen de dijk aan. Terwijl ik bewonderend rondloop komt Jennifer binnen, een tikje laat. "Dat heb ik anders nooit." Wie zou het haar niet meteen vergeven? Haar schoonheid overstijgt nog die van het huis en van het uitzicht over het Markermeer. Geroutineerd legt Jennifer folders op tafel.

Jennifer: "Dit zijn folders van de Female Cancer Foundation (FCF). Die help ik waar ik kan. Via via ben ik in contact gekomen met de initiatiefnemers en het klikte meteen. De mensen van de stichting leiden dokters en verpleegkundigen in arme landen op om baarmoederhalskanker op een kosteneffectieve manier op te sporen en behandelen. Baarmoederhalskanker is in ontwikkelingslanden een enorm probleem, en dat terwijl het te voorkomen is. Moet je nagaan: onlangs ben ik dertig geworden en ik kreeg automatisch mijn eerste oproep voor controle. Zo goed hebben we het hier georganiseerd. Ik dacht alleen maar: hoe pas ik dat in mijn schema? Vrouwen in Indonesië, waar ik voor de Foundation onlangs ben geweest, lopen soms uren om naar zo'n controle te kunnen gaan. Het mooie is wel dat ze in één keer gescreend en behandeld kunnen worden, voor minder dan tien euro per vrouw."

Merk je dat jouw bekendheid de organisatie helpt?

"Datmoetnogblijken, ik ben er niet bij. Overheids subsidie wordt voor dit soort organisaties steeds minder, dus zoeken we nu andere wegen voor fondsenwerving. Naamsbekendheid is daarom erg belangrijk. Ik hoop dat met behulp van mijn steun, de FCF meer bekend-

heid krijgt in Nederland. We hebben een prachtig armbandje op Bali laten ontwerpen dat nu voor FCF wordt verkocht. Voor tien euro red je een vrouw en in ruil daarvoor ontvang je het armbandje van Joy Jewellery." (Zie het kader op pagina 20 voor meer informatie, red.)

We pauzeren even om van het uitzicht over het meer te genieten. Jennifer nestelt zich in de kussens van de bank. Dertig jaar zou je haar niet geven. Wat vindt ze ervan, om dertig te zijn?

"Toen ik nog 29 was, had ik soms ineens de schrik te pakken. Help! Mijn leven is nog niet op orde! En ik ben al bijna dertig! Oude angstbeelden kwamen in me op. Vroeger zat ik met vriendinnen weleens grappen te maken over vrijgezelle dertigers, die in de kroeg jong zaten te doen. Dat vonden we nogal zielig. En nu ben ik zelf ineens zover. Ik merkte dat ik de balans ging opmaken: waarover ben ik tevreden in mijn leven en waarover niet?"

Ben je vrijgezel?

"Ja."

Jennifer aarzelt even voor ze antwoord geeft. Vindt ze zichzelf zielig, zo zonder vriend, of wil ze iemand uit de bladen houden? Haar ogen zeggen: vraag niet verder. Dus vraag ik iets anders: ben je tevreden?

"Jazeker. Met Kerst was ik in Londen met mijn moeder, want ik was dertig geworden en zij zestig. Echt een moment om je leven eens tegen het licht te houden. Mijn leven is er met de jaren alleen maar leuker op geworden, merkte ik in onze gesprekken. Ik zit beter in mijn vel dan ooit. Ik heb geen onzekerheden meer over mijn lichaam, over →

'VROEGER GRAPTE IK OVER VRIJGEZELLE DERTIGERS, NU BEN IK ER ZELF EEN'

'IK HEB EEN EIGEN HUIS, NOU JA, EEN HUIS-JE, MAAR HET IS VAN MIJ'

hoe ik overkom, over de vraag of ik mijn werk wel goed doe. Dat is een stuk rustiger. Ik heb ook niets te klagen: ik heb een eigen huis - nou ja, een huis-je, maar het is van mij. En ik heb een eigen autootje, maar ook dat is van mij. Dat heb ik bereikt. Verder heb ik fantastische vrienden en op mijn werk kan ik de dingen doen die ik leuk vind. Achteraf bekeken heb ik weinig gedaan dat ik niet leuk vond."

Je hebt films gemaakt, series, je hebt gepresenteerd, noem maar op. Nu speel je een hoofdrol in de makelaarsserie *Verborgene Gebreken*. Je staat in de theaters met *Showbizz Baby*, je tweede toneelstuk alweer. Hoe vind je het om op de Bühne te staan?

"Toneelspelen is enorm leerzaam. Je wordt direct afgerekend door het publiek op wat je doet. Je kunt grappen nooit precies herhalen, elke avond moet je er fris in. Je leert trouwens ook veel over Nederland, want in elke stad reageren de mensen anders, gaan ze om andere redenen naar het theater. Ik leer veel van mijn medespelers en van de regisseur. *Showbizz Baby* is een zwarte komedie, dat sluit heel erg aan bij mijn persoonlijkheid. Ik hou ervan dingen te maken waar ik vrolijk van word. Als kind wilde ik al komiek worden. Met mijn vader, die dvd's spaarde van cabaretiers, kon ik urenlang op de bank zitten kijken."

Heb je het nodig om opgevrolt te worden door in een komedie te spelen? Denk bijvoorbeeld aan John Cleese, die zijn depressies bestreed met grappenmakerij.

"Humor voelt als bescherming. Of laat ik het zo zeggen: als ik mezelf moet beschermen, kies ik het liefst humor als wapen. Dat werkt bijvoorbeeld goed tegen een nare sfeer op de set, maar ik kan me ook weleens een dagje →

Tuur slechts zelden
naar de top van
je levensberg,
Maar geniet bij
elke stap van
het uitzicht!

gewoon rot voelen. En soms heb ik liefdesverdriet, of is het toevallig blue monday of komen mensen te dichtbij mij waar ik geen zin in heb.”

Wat bedoel je met dat laatste? Wie komt er te dichtbij? Fans? Interviewers? Of mensen uit je privéomgeving?

“Nee, fans zijn alleen maar leuk. Ik bedoelde mensen uit mijn privéleven.”

Jennifer laat een stilte vallen, voordat ik nog iets kan vragen, vraagt zij of er nog koffie is. We zijn alleen in het huis, dus bied ik aan om koffie te zetten. Op de terugweg denk ik: hoe deed ze dat nou? In plaats van te praten over mensen die te dichtbij komen, stuurt ze mij weg! Jennifer pakt de draad van ons gesprek weer op waar zij dat wil.

“Succes verandert mij niet, maar wel de mensen om mij heen. Succes is voor mij iets normaaals, ik heb er langzaam aan kunnen wennen. Op mijn achttiende speelde ik in de serie Westenwind en ik dacht alleen maar: wow, wat gaaf. Maar het succes van die serie bracht bekendheid en dat komt met een aura, dat draag je mee. Mensen komen speciaal naar je toe lopen van het andere eind van de kamer om te zeggen: ‘Sorry, maar ik ken je niet.’ Ze denken: die heeft sterallures, die is arrogant. Daarom moet ik extra aardig zijn, dacht ik eerst. Nu ben ik er rustiger onder. En zo bekend ben ik nou ook weer niet. Dat heb je zelf in de hand: ik ga zelden naar glitter- en glamourfeestjes, of naar premières en zo.”

Hou je daar niet van?

“Toevallig ben ik onlangs naar een première geweest, omdat een vriendin van mij, Ricky Koole, in de film speelde die uitkwam. Ze

had me speciaal gevraagd om te komen kijken. Nu weet ik weer helemaal hoe dat is, zo’n première. Een reünie. Je spreekt iedereen twee minuten. Bij de leuke mensen lijkt dat dertig seconden, veel te kort dus, bij de saaie mensen lijkt het wel tien minuten. En dat allemaal in een moeilijke jurk en op pijnlijke schoenen. Ik heb niet de ambitie om een tv-persoonlijkheid te worden. Ik ben actrice, dat vind ik leuk en verder zie ik het wel. Het blijft een soort van avontuur.”

Het gesprek wordt onderbroken door de komst van de styliste, aanwezig vanwege de foto’s die straks gemaakt zullen worden. Van Jennifer krijgt ze een dikke knuffel. Als we weer zitten, vraag ik hoe het eigenlijk in Londen was, met haar moeder.

“Mijn moeder was altijd de grote kracht achter ons gezin. Ze is praktisch, houdt alles op orde. Mijn vader is meer van de humor, van hard werken en ongelooflijk genieten van het leven. Mijn broer en ik zeggen weleens tegen elkaar: ‘Als papa mama niet had gehad, zat hij nu nog met een feestneus op in een kroeg in Den Bosch.’ En mijn moeder heeft door hem waarschijnlijk meer van het leven gezien dan anders het geval was geweest. In Londen viel me op hoe mooi ze is. En dat ze toch ook iets minder praktisch is dan ik dacht. Mijn vader was reisleader. Nu wij zonder hem op reis waren, had ze steeds de neiging om de verkeerde kant op te lopen.”

Jennifer kan erom lachen. Ik vraag haar of ze er zelf al over denkt om moeder te worden.

“De maatschappij dringt de gedachte aan je op dat er zoiets is als een biologische klok, maar daar ben ik niet mee bezig. Ik wil wel moeder worden, maar pas als ik een man tegenkom waarvan ik een kleine versie wil

Jennifers favorieten

Favoriete film “Dirty

Dancing. Pure nostalgie.”

Eet het liefst “Een bruine boterham met kaas. Daar word ik altijd gelukkig van.”

Vakantieland

“Zuid-Afrika.”

Surft het vaakst naar

“Uitzendinggemist.nl. Hoewel de site niet altijd even goed werkt.”

Stad “New York. Geweldig!

Toen ik na mijn bezoek aan New York weer thuis was, kreeg ik heimwee naar die stad.”

Beautytip “Voel je goed.

Dan ben je op je mooist.”

‘IK HEB NIET DE AMBITIE
EEN TV-PERSOONLIJKHEID
TE WORDEN’

Doe net als Jennifer

De Female Cancer Foundation (FCF) zet zich in voor de bestrijding van baarmoederhalskanker. Elke twee seconden overlijdt een vrouw aan deze ziekte, waarvan 85% in een ontwikkelingsland woont. Baarmoederhalskanker kan worden voorkomen, mits je er op tijd bij bent. De FCF zet screeningsprogramma's op, traint lokale gezondheidswerkers en doet onderzoek. Steun net als Jennifer Hoffman FCF. Ga naar femalecancerfoundation.org en doneer tien euro. Je ontvangt een armbandje met zilveren bedeltje van Joy Jewellery en redt een vrouw van baarmoederhalskanker.

'IK WIL PAS MOEDER WORDEN ALS IK EEN MAN TEGENKOM WAARVAN IK EEN KLEINE VERSIE WIL'

maken. Dat plan ik niet zo duidelijk. Met mijn broer heb ik vroeger wel een planning gemaakt, trouwens. Dan zeiden we tegen elkaar dat we tot ons 27^e geen vaste relatie zouden hebben en pas op ons dertigste een kind. Dat plan is gedeeltelijk mislukt. Ik kreeg meteen een relatie van zeven jaar en mijn broer ook. Hij is nog steeds met zijn partner samen."

Jennifer maakt vaak toespelingen op het feit dat zij haar leven weinig plant. Het leven is een avontuur, wie weet wat er komt. Bewegingsvrijheid is belangrijk voor haar. Je bent niet zo plannerig, of wel?

"Nee. En dat kan ook niet in dit werk. Bovendien ligt het niet in mijn karakter om plannen te maken."

Dat blijkt. Je bent na je eerste successen plotseling gaan studeren en daarna weer gaan acteren, trouwens weer met succes.

"Na mijn middelbare school wilde ik eigenlijk gaan studeren in het buitenland. Maar door het succes van Westewind kwam alles in een stroomversnelling. Er kwam veel en leuk werk op me af. Bovendien kreeg ik een relatie, ging ik in Amsterdam wonen, er waren veel veranderingen tegelijkertijd. Vriendinnen die wel gingen studeren, hadden een natuurlijkere manier van volwassen worden. Ik moest op een gegeven moment op de rem trappen en stilstaan bij de weg die ik had afgelegd. In die tijd kreeg ik allerlei aanbiedingen. Een droom voor veel mensen, maar ik dacht: als ik nu doorga, word ik gek. Ik moest eerst volwassen worden, een basis leggen voor mijn verdere leven."

En is je dat gelukt?

"Jazeker. Ik deed geen ingewikkelde studie (media en entertainment, red.) en leerde leuke vrienden kennen. Het was echt een adempauze. Dat doe ik wel vaker, me

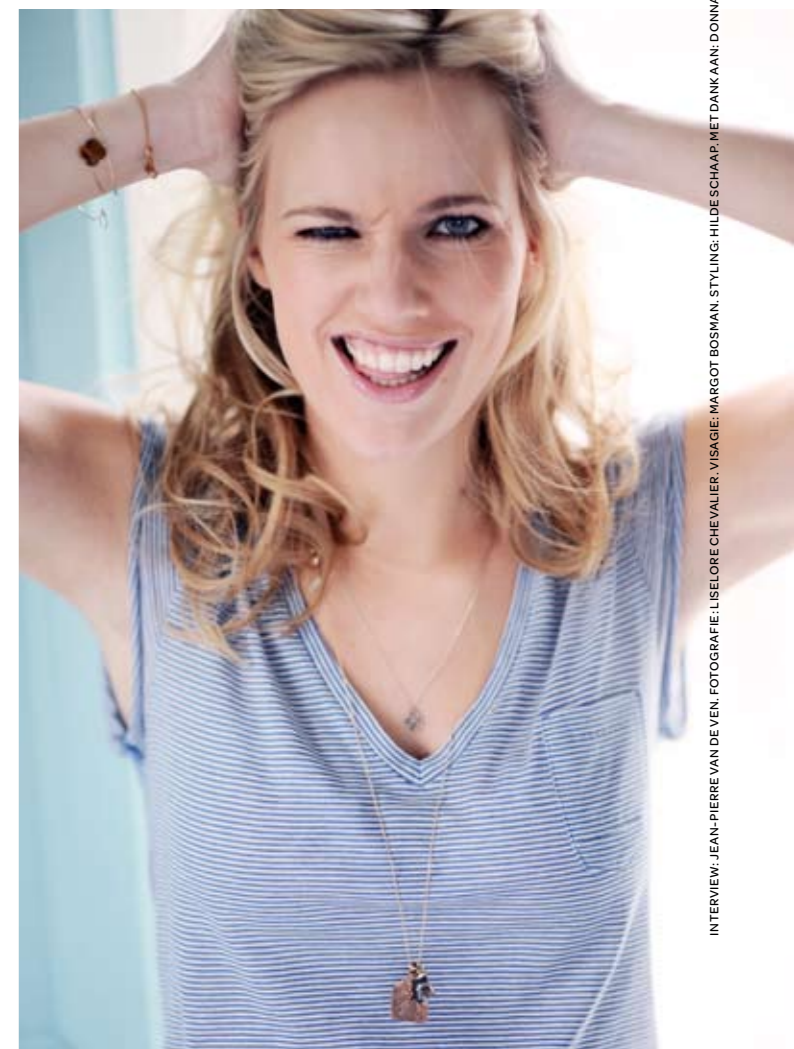
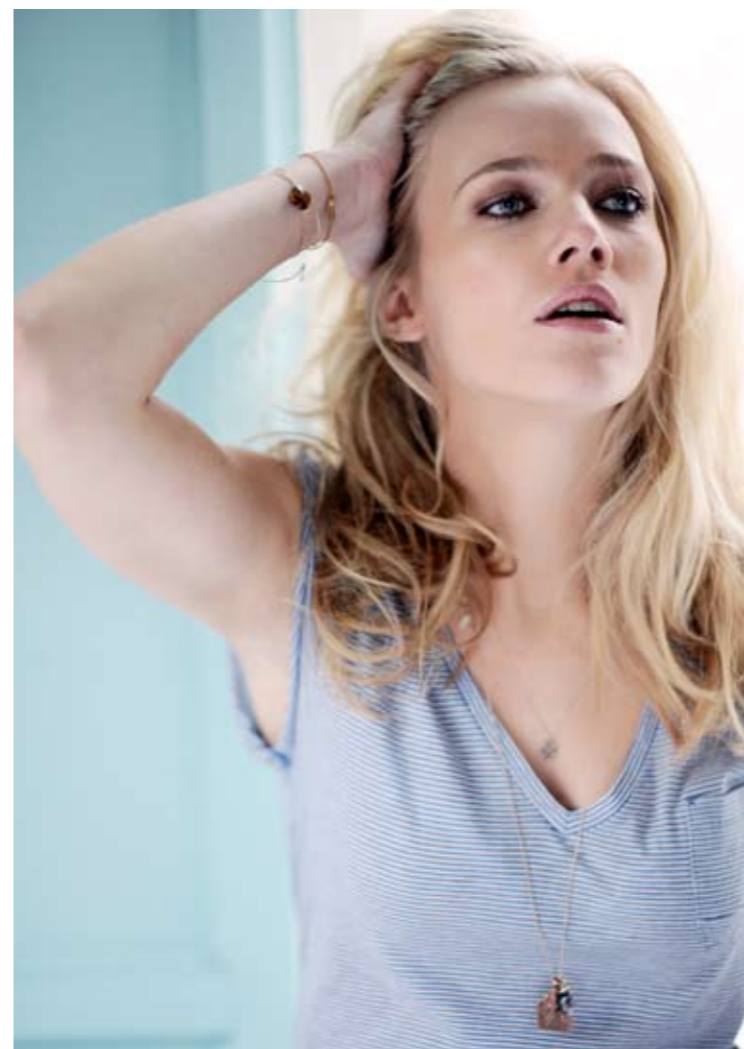
terugtrekken en nadenken, zodat ik dingen een plek kan geven. Dat duurt dan een dag of zo. Vroeger deed ik dat al, dan had ik af en toe een dagje niks. Mijn moeder liet me dan thuisblijven van school. Vanaf mijn dertiende hadden mijn ouders een bootje, op zo'n dag ging ik daarmee de plas op. Tegenwoordig ga ik thuis op de bank zitten met een dvd, of ik rijd naar het strand om uit te waaien. Ik ben een echte Steenbok, een einzelgänger. Ik moet rustig mijn eigen gang kunnen gaan."

Steenbok? Ben je met de sterren bezig, of met spiritualiteit?

"Welnee, ik ben zo nuchter als wat. Toevallig las ik iets over sterrenbeelden. Wij zijn thuis wel katholiek opgevoed: ik ben gedoopt, heb eerste communie gedaan. Vanaf het vormsel, dat is op je elfde of twaalfde, moet je zelf bewust kiezen voor de kerk. Maar wie kan dat dan? Ik heb het niet gedaan, mijn broer wel. Misschien moet ik dat jammer vinden, dat weet ik eigenlijk niet. En ik weet ook niet wat ik zal doen als ik met grote tegenslagen te maken krijg."

Nou, dat wenst niemand je toe. Wat hoop je zelf dat de toekomst brengt? Jennifer staart dromerig uit over het mistige meer. Veel concrete plannen heeft ze niet, niet voor morgen en niet voor over tien jaar.

"Aan het einde van mijn leven hoop ik dat ik kan denken: wat heb ik veel gedaan. En: wat heb ik ervan genoten." ✍

INTERVIEW: JEAN-PIERRE VAN DE VEN, FOTOGRAFIE: LISBLORE CHEVALIER, VISAGIE: MARGOT BOSMAN, STYLING: HILDE SCHAP, MET DANK AAN: DONNA KIE, GRACE LOCATIONS, LOCKSTOCK&BARREL, PUMA, RINISMA FASHION, SPOILED.

